

ਐਸਐਸ ਨਿੱਝਰ ਜੋ

ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਰਾ

CWP ਨੰ. 1988 ਦੇ 4483

19 ਮਈ, 2004

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950 - ਆਰ.ਟੀ. 226—ਰਾਇ ਲਵੇ ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਫੋਰਸ ਨਿਯਮ, 1959 — ਆਰ.ਐਲ. 47(ਬੀ)-ਰੇਲਵੇ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਡਿਊਟੀ-ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਚੋਰੀ-ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਚੋਰੀ ਦੇ ਦੋਸ਼-ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਚੋਰੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ- ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ-ਕੋਈ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੋਈ-ਨਿਯਮ 44 ਤੋਂ 46 ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ-ਨਿਯਮ 47 ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ-ਵਿਭਾਗ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ- ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਕੀਤੀ ਸੀ-ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਾਲ ਡਿਸਪੈਂਸ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਾ ਹੈ-ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਵੀ ਗੈਰ-ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ - ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਫੋਰਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 47 ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕਾਰਨ ਦਰਜ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। 31 ਅਗਸਤ, 1987 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਕਥਿਤ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 47 (ਬੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

(ਪਾਰਾ 7, 9 ਅਤੇ 10)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਨਿਯਮਤ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਨਿਪਟਣਾ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦਾ ਅਪਵਾਦ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਵਧਾਨੀ ਅਤੇ ਸੰਜੀਦਗੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕੋਈ ਢੁਕਵੀਂ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

(ਪਾਰਾ 12)

ਅੱਗੋਂ ਕਿਹਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਬੋਲਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ। ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਸਿੱਟਾ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਵੀ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(ਪਾਰਾ 12 ਅਤੇ 13)

ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵਕੀਲ ਕੇ.ਐਲ.

ਪੁਨੀਤ ਜਿੰਦਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਵੱਲੋਂ ਜਵਾਬ ਦਿਆਂ ਸ.

ਨਿਰਣਾ

ਐਸ ਐਸ ਨਿੱਝਰ, ਜੇ, (ਓਰਲ)

(1) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ *i* ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ 7 ਫਰਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਬਲ ਵਿੱਚ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ 10 ਜਨਵਰੀ, 1967 ਤੱਕ ਸਿਖਲਾਈ 'ਤੇ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ 11 ਜਨਵਰੀ, 1967 ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਸਿਖਲਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਿਊਟੀ ਜੁਆਇਨ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਚੰਗੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕਾਰਨ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ 1985 ਵਿੱਚ ਨਾਇਕ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਕੰਮ ਅਤੇ ਆਚਰਣ ਉਸਦੇ ਪੂਰੇ ਸੇਵਾ ਕੈਰੀਅਰ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ 14 ਜਨਵਰੀ, 1979 ਨੂੰ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵਜੋਂ ਭਰਤੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ 18 ਸਤੰਬਰ, 1979 ਤੱਕ ਸਿਖਲਾਈ 'ਤੇ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਨੇ 19 ਸਤੰਬਰ, 1979 ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵਜੋਂ ਡਿਊਟੀ ਜੁਆਇਨ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਅਤੇ ਆਚਰਣ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਮਾੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਇਆ. ਦੋਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਸਨ

3 ਫਰਵਰੀ, 1986 ਅਤੇ 4 ਫਰਵਰੀ, 1986 ਨੂੰ ਪਠਾਨਕੋਟ ਨੇੜੇ ਚੱਕੀ ਬੈਂਕ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮ 8 ਵਜੇ ਤੋਂ ਸਵੇਰੇ 8 ਵਜੇ ਤੱਕ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਰੇਲਵੇ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਲ ਵੈਗਨਾਂ ਦੀ ਸੀਲ ਚੈਕਿੰਗ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਅਗਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਚਾਰਜ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਜ਼ਨਾਮਚਾ ਅਤੇ ਸੀਲ ਚੈਕਿੰਗ ਬੁੱਕ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਰਜ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਵਿਹੜੇ ਲਈ ਹੋਰ ਪਹਿਰੇ ਅਤੇ ਵਾਰਡ ਦੀਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਵੀ ਨਿਭਾਉਣੀਆਂ ਸਨ। 3/4 ਫਰਵਰੀ 1986 ਨੂੰ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਅਗਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਇਕ ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਸ. ਊਧਮ ਸਿੰਘ ਸੀ। ਕਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰੀਆਂ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਰੇਲਵੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨਾਲ ਸਰਗਰਮ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਜਾਇਦਾਦ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(2) ਇਨੀਥੀ ਰਿੱਟ। ਦਸ ਅਸਟੇਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਜੈਬ

ਸਿੰਘ ਸਾਬਕਾ/ਐਨ.ਕੇ ਅਤੇ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਾਬਕਾ/ਕਾਂਸਟ. ਪਠਾਨਕੋਟ ਪੋਸਟ ਦੇ ਚੱਕੀ ਬੈਂਕ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪੁਰਾਣੀ ਮਿਲਟਰੀ ਸਾਈਡਿੰਗ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਵੈਗਨਾਂ ਤੋਂ ਰੇਲਵੇ ਦੁਆਰਾ ਬੁੱਕ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੰਗਠਿਤ ਚੋਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨਾਲ ਰਲੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹ ਚੋਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਦੀ ਸਰਗਰਮ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੇਲਵੇ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਭਰਤੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਦੋਸ਼ੀ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਜਗਨ ਨਾਥ ਵਾਸੀ 3 ਅਪ੍ਰੈਲ 1987 ਨੂੰ ਆਰ.ਪੀ.ਐਫ ਚੌਕੀ ਪਠਾਨਕੋਟ ਵਿਖੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 2/87 ਵਿਚ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਬਿਸ਼ਨ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਚੋਰੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵੈਗਨ ਨੰਬਰ ਡਬਲਯੂਆਰਸੀ 62453 ਅਤੇ ਐਨਆਰਸੀ 23911 ਤੋਂ 21 ਜਨਵਰੀ, 1987 ਅਤੇ 21 ਫਰਵਰੀ, 1987 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਧਰਮ ਪਾਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੇ ਗਰੋਹ ਵੱਲੋਂ ਰੇਲਵੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਵੈਗਨ ਵਿੱਚੋਂ 49 ਬੰਡਲ ਕੰਬਲ ਸਨ। ਚੋਰੀ ਦੋਸ਼ੀ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਬੂਲਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਰੇਲਵੇ ਵੈਗਨਾਂ ਤੋਂ ਕਈ ਚੋਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੀ.ਐਚ.ਕੇ.ਬੀ ਯਾਰਡ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਆਰ.ਪੀ.ਐਫ ਸਟਾਫ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਅਤੇ ਸਰਗਰਮ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਹੈ। ਅਪਰਾਧੀ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਆਰ.ਪੀ.ਐਫ ਸਟਾਫ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਨਜ਼ਾਇਜ਼ ਪੈਸੇ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਗਰੋਹ ਸਾਬਕਾ ਐਸਆਈ ਦਿਲਬਾਗ ਸਿੰਘ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਆਰਪੀਐਫ ਜਵਾਨ ਨੂੰ ਤਾਇਨਾਤ ਕਰਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਚੋਰੀ ਦੀ ਵਾਰਦਾਤ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਵੈਗਨ ਦੀਆਂ ਸੀਲਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਠੀਕ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ। 24 ਅਗਸਤ, 1987 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ੀ ਦਵਿੰਦਰ ਪਾਲ ਉਰਫ ਸ਼ਿਖਾਨਾ ਵੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਬਿਸ਼ਨਾ ਵੱਲੋਂ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਚੋਰੀਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਬੂਲੀ ਹੈ:-

1,	ਵੈਗਨ ਨੰਬਰ NRC 29062 'ਚੋਂ 99 ਜੀਪ ਦੇ ਟਾਇਰ 2 bdls ਟਿਊਬਾਂ ਦੀ ਚੋਰੀ	4-2-1982	ਐਨ ਕੇ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
2.	ਕੰਬਲ ਵੈਗਨ ਨੰਬਰ ਐਚਆਰਸੀ 21989 ਦੇ 10 ਬੀ.ਐਲ.	19-12-1986	ਕਾਂਸਟ. ਗੁਰਪਾਲ ਸਿੰਘ
3.	ਵੈਗਨ ਨੰਬਰ WRC 63453 ਵਿੱਚੋਂ 49 ਬੋਰੀ ਦੇ ਕੰਬਲ ਚੋਰੀ।	21-02-1987	ਐਨ ਕੇ ਤੇਜ ਸਿੰਘ
ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਐਨ.ਕੇ
4.	ਵੈਗਨ ਨੰਬਰ NRC 23911 ਵਿੱਚੋਂ 49 ਬੀਡੀਐਲ ਕੰਬਲ ਦੀ ਚੋਰੀ	21-02-1987	ਕਾਂਸਟ. ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ

(3) ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਟਾਫ਼ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਝੁਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਮਲਾ ਕਾਫੀ ਗੰਭੀਰ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਚੋਰੀ ਦੀਆਂ ਵਾਰਦਾਤਾਂ ਰੇਲਵੇ ਪੁਲਸ ਫੋਰਸ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਰੇਲਵੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਸ਼ਾਮਲ ਆਰ.ਪੀ.ਐਫ ਸਟਾਫ ਸਮੇਤ ਸਾਬਕਾ ਐੱਸ. ਐਸ.ਆਈ ਦਿਲਬਾਗ ਸਿੰਘ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦਹਿਸ਼ਤ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਿਲਾਫ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਿਲਾਫ ਗਵਾਹੀ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਰਪੀਐਫ ਸਟਾਫ਼ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨਾਲ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚੋਰੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਵਤ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਫੋਰਸ ਰੂਲਜ਼, 1959 ਦੇ ਨਿਯਮ 47 (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ 31 ਅਗਸਤ, 1987 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P-2) ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "RPF ਨਿਯਮ" ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਕੇ ਏ

ਵਿਭਾਗੀ ਅਪੀਲ ਜੋ ਕਿ 9 ਮਾਰਚ, 1988 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ 15 ਮਾਰਚ, 1988 ਦੇ ਕਵਰ ਲੈਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਅੰਕੜਾ P-4)।

(4) ਸ੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਰਪੀਐਫ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 47 (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ਬੱਧ ਆਰਡਰ (ਅਨੇਕਚਰ ਪੀ-4) ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਹਿਜ਼ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਜਾਂ ਅਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, RPF ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 44 ਤੋਂ 46 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮ ਇਸ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਪੱਖ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਫਿਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤੀ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੰਸਟ. ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਵਿਨੋਦ ਕੁਮਾਰ ਤਿਆਗੀ। ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ, ਤਤਕਾਲੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਆਰਪੀਐਫ, ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਗਵਾਹ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੁਕਸੂਦਨ ਪਾਠਕ ਬਨਾਮ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਪੂਰਬੀ ਰੇਲਵੇ, ਮੁਗਲਸਰਾਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ' ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁੱਖ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਿੰਘਾਸਨ ਰਬੀ ਦਾਸ (2) ਅਤੇ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ, ਕੇਂਦਰੀ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼,

ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਅਜੇ ਮਨਚੰਦਾ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (3) ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ।

(5) ਸ੍ਰੀ ਜਿੰਦਲ, ਜਵਾਬਦਾਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਿਸ਼ਨਾ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਬਿਸ਼ਨਾ ਨੇ ਚੋਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਬਾਰੇ ਇਕਬਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦੂਜੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ

(1) 1981 (2) ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਲਾਅ ਜਰਨਲ 31

(2) ਜੇਟੀ 1991 (5) ਐਸਸੀ 117

(3) (1986) 3 SCC 753

ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ. ਇੰਡੀਅਨ ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 25 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਬੰਦੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦਹਿਸ਼ਤ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨਾ ਮੁਨਾਸਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ RPF ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 47(b) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(6) ਮੈਂ ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ 'ਤੇ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਇਹ ਵੀ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਚੋਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਇਹ ਵੀ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਚੋਰੀ ਕਈ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਤਹਿਤ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਆਰਪੀਐਫ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 44 ਤੋਂ 46 ਵਿੱਚ ਉਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੱਡੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਨਿਯਮ 47 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਫਿੱਟ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। RPF ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 47 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

"47. ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ;

ਨਿਯਮ 44 ਤੋਂ 46 ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜਿੱਥੇ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਫੋਰਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(a) ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ

(b) ਜਿੱਥੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ।

(7) ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕਾਰਨ ਦਰਜ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ

ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ

ਮੁਕਸੂਦਨ ਪਾਠਕ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਵਾਬੀ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਸਨ:-

“8 ..“ਕਿਉਂਕਿ ਸਮੱਗਰੀ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਪੁਸ਼ੋਲੀ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਆਰਪੀਐਫ ਸਟਾਫ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ, ਆਰਪੀਐਫ ਨਿਯਮ, 1959 ਦੇ ਨਿਯਮ 44 ਤੋਂ 46 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।

“9 ..ਮੈਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਵੈਗਨ ਤੋਂ 71 ਬੋਰੀਆਂ ਕਣਕ ਦੇ ਬੀਜ ਦੀ ਇਨੋ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਚੋਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟ ਕੀਤੇ ਆਰਪੀਐਫ ਸਟਾਫ ਇਸ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਜਾਂ ਰੋਕਣ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਮੱਗਰੀ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਪੁਸ਼ੋਲੀ ਦੇ ਸਥਾਨਕ RPF ਸਟਾਫ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ RPF ਨਿਯਮ, 1959 ਦੇ ਨਿਯਮ 44 ਤੋਂ 46 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ, ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਵਿਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨਾ ਮੁਨਾਸਬ ਨਹੀਂ ਹੈ।”

10...।“ਕਿਉਂਕਿ ਆਰਪੀਐਫ ਨਿਯਮਾਂ, 1959 ਦੇ ਨਿਯਮ 44 ਤੋਂ 46 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਰਕਸ਼ਕ ਨੇ ਪੁਸ਼ੋਲੀ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿਕਸਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਬੂਤ। ਮੈਂ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਯਮ, 1959 ਦੇ ਨਿਯਮ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

(8) ਇਸ ਲਈ, ਫੂਥੀਫੁੱਲ ਬੈਚ, ਜੇ, ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸਿਧਾਂਤਕ ਅਤੇ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:-

“22. ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦ "ਵਾਜ਼ਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ" ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ ਜਿੱਥੇ ਅਥਾਰਟੀ, ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦੀ, ਅਰਥਾਤ, ਹਰੇਕ ਲਈ ਕੁਝ ਖਾਸ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਕਾਰਨ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਥਾਰਟੀ, ਵਾਜ਼ਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਭਗੌੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਧੀਆ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਹੋਵੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੌਰਾਨ ਆਉਣਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਸੰਭਵ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।'

24. ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਰਾਰਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕਮਰ ਵਿੱਚ, ਵਜ਼ਲ ਅਲੀ, ਜੇ. ਨੇ ਇੱਕ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, "ਵਾਜ਼ਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਹਾਰਕ" (ਪੰਨਾ 55) ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ।

“ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਰਸਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਜ਼ਬ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਲਗਨ ਨਾਲ ਇਹ ਸੰਭਵ ਜਾਂ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਮੌਕਾ ਨਾ ਦੇਣ ਦੀ ਅਵਿਵਹਾਰਕਤਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਅਜਿਹੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਵਾਜ਼ਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸਬੰਧਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਸਟੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।”

25. ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਸਵਾਮੀ ਮੂਰਤੀ, (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ, (ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਕਿ ਕੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਕਿਉਰਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਾਲ ਵੰਡਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਥਾਰਟੀ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜ਼ਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਕਸੂਦਨ ਪਾਠਕ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਸਥਾਨਕ ਆਰ.ਪੀ.ਐਫ ਸਟਾਫ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਹੈ। ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਵਿਹਾਰਕਤਾ ਨਾਲ। ਕਵਿੰਦਰ ਨਾਥ ਰਾਏ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਕਾਰਨ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਥਾਨਕ RPF ਸਟਾਫ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ। ਇਹ

ਇਹ ਵੀ ਜਾਂਚ ਨਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਵਿਚਾਰ ਐਨਯੂਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਵਿਹਾਰਕਤਾ ਹੋਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੀ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪੰਚਾਨੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਵੀ, ਇਕੋ ਇਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਲ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿਕਸਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਬੂਤ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤ ਪ੍ਰਾਪਤ

ਕਰਨ ਲਈ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸਿਰਫ "ਅਸਮਰੱਥਾ" ਜਾਂ "ਅਕੁਸ਼ਲਤਾ" ਹੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਰੋਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਸਲਈ, ਸਾਡਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ, ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਾਂਚ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਮਾਨੇ ਸਨ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿ ਜਾਂਚ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਮਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(9) ਮੈਂ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ > 11 ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਮੈਂ 3 ਹਾਂ; ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੀਆਂ AAFO ਨਿਰੀਖਣ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹਨ। 31 ਅਗਸਤ, 1987 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P-2) ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਿਸ਼ਨਾ ਦੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਕਬਿਤ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਦਾ ਸਬੰਧਤ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

“...ਐਨ.ਕੇ. ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਕਾਂਸ਼. ਗੁਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਚੋਰੀ ਦੀਆਂ ਵਾਰਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਫੋਰਸ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਸਦਾ ਕੰਮ ਰੇਲਵੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੁਰਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਗਵਾਹ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ, ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ, ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਅਤੇ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। RPF ਨਿਯਮਾਂ, 1959 ਦੇ U/R 44 ਦੇ ਤਹਿਤ ਡੀਏਆਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸ਼ਾਮਲ RPF ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਬਿਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ, ਇੱਕ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ ਕਿ RPF ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 44 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਦੇ ਲਾਜ਼ੀਕਲ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ (ਨਿਯਮਾਂ 44 ਤੋਂ 46) ਜਾਂ ਆਰਪੀਐਫ ਨਿਯਮ, 1959 ਦੇ ਤਹਿਤ ਡੀਏਆਰ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੁਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਰਪੀਐਫ ਨਿਯਮ, 1959 ਦੇ U/R 47-ਬੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(10) ਮੇਰੀ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਆਰਪੀਐਫ ਦੇ ਨਿਯਮ 47 (ਬੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਨਿਯਮ. ਚੀਫ ਸਕਿਉਰਿਟੀ ਅਫਸਰ (ਸੁਪਰ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਬਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੇਲਵੇ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਰੀਐਲ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਆਰਪੀਐਫ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 44, 45 ਅਤੇ 46 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ 'ਤੇ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

"1..." ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿ ਸੁਰੱਖਿਆ/ਹੋਰ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਜਾਂ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਕਾਬ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਬੇਅਸਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਜੇ ਇਹਨਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਟਕਰਾਅ ਵਾਲੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਅਪਮਾਨ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਹਿੰਸਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ।"

(11) ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹਾਈਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨ ਕਾਫ਼ੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ 'ਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਆਮ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਖਿਲਾਫ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਤੁਲਸੀ ਰਾਮ ਪਟੇਲ (4) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ:-

5. ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਡਾ: ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(4) 1985 (3) SCC 123

ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਕਾਫੀ। ਇਹ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 44 ਤੋਂ 46 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਆਮ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਬੰਧਤ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਬੰਧਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਹੋਰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਜਾਂ ਇੱਛਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਕਾਬ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੇਅਸਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਅਪਮਾਨ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਹਿੰਸਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਾਰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਕਾਫੀ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਗਵਾਹ ਇੱਕ ਟਕਰਾਅ ਵਾਲੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਅਪਮਾਨ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨ ਸਹਿਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਧਾਰਨ ਗਵਾਹ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਟਕਰਾਅ ਵਾਲੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖਤਰੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਗਵਾਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜ਼ਬ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਾਲ ਵੰਡਣ ਲਈ। ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਜਾਂ ਚੰਗੇ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਅਣਹੋਂਦ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ”

(12) ਮੈਂ ਵਿਚਾਰਧਾਰਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ> ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਕਾਇਦਾ ਜਾਂਚ ਕਰਕੇ ਡਿਸਪੈਂਸ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦਾ ਅਪਵਾਦ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਵਧਾਨੀ ਅਤੇ ਸੰਜੀਦਗੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕੋਈ ਢੁਕਵੀਂ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜ਼ਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਆਰਡਰ ਦੀ ਪੜਚੋਲ

ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P-4) ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਕਮ ਸਿਰਫ਼ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

“...DSC/FZR ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਚਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਕਸ ਜਾਂ ਕਮੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ, ਇਸ ਲਈ, ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ। DSC/FZR ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ. ਸ/ਸ਼੍ਰੀ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ, ਸਾਬਕਾ ਐਨ.ਕੇ., ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਸਾਬਕਾ. ਐਨ.ਕੇ., ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਾਬਕਾ. ਕਾਂਸਟੇਟ, ਅਤੇ ਗੁਰਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਸਾਬਕਾ. ਇਸ ਲਈ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੇ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ”

(13) ਮੇਰੀ ਮੰਨੀ ਗਈ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣ ਇੱਕ ਬੋਲਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਕਾਰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਸਿੱਟਾ ਦੱਸਣਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਵੀ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਬਨਾਮ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ (5) ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ

“9 “ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ” ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਰੰਗ ਹਨ ਅਤੇ R. 22(2), ਜਿਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਰੇਲਵੇ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਮਨ ਦੀ ਸਹੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਵਿਚਾਰ ਜਿਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਾਰਨ ਦੇਣਾ ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ।”

(14) ਮੇਰੀ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(15) ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ (ਅਨੈਕਸਰ P-2 ਅਤੇ P-4) ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਨਤੀਜੇ ਵਾਲੇ ਲਾਭਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ।

ਆਰ. ਐਨ. ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ

ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮਹਿਕ